

знаж, че твое-то сърдце не е плашено още отъ маничжкъ; ты си юнакъ, нъ салъ смяташъ много. Време-то да кажемъ, че е лошо, те е лошо пакъ отъ наши братья, съ кои малко много се ся познаваме; а пакъ тамъ, да ми ся нѣкои юнашки Турцы,—хж! пакъ тѣ голи Татаря,—на двайсетъ има единъ ножъ. Напрѣдъ Никола! бж-ди юнакъ, както си былъ и до сега; градъ-тъ ти е миль, нъ помисли кждѣ отиваме: гора ще ся прѣпродва, вода ще ся пригазва, сънъ не ще ся спи, око-то будно на врѣдъ ще ся върти и най-сѣтнѣ ножъ ще играе. Това е сичко.

Никола стоѣше съ главж наведена и ся усмихваше подъ мустакъ, съ кое-то показваше, че сичко що му наумяваше Желе, той знае, нъ пакъ мълчеше и ужъ съ внимание слушаше.

—То е тжй, каза Никола най-сѣтнѣ, като издигна главж си,—напрѣдъ, а не назадъ и за сичко ще мыслимъ на пжтя; а сега да видимъ, какъ ще ся измъкнемъ отъ града, дѣто повсждѣ е забиколено съ аскеръ и стражж, и както казвать, не като насъ хора, нъ птичка не пропускатъ да прихвъркне.

—Да,—право казваше,—и за то трѣба да ся мысли, нъ и то е лесно. Ето какъ ще направимъ. Ты сега тжсъ ноцъ ще идешъ да ся постжкмишь и приготивишь сичко що ни трѣба за въ пжть. А пакъ азъ ще идж при Петра да го поиспытамъ и да разберж добрѣ за Татары-